

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce H. s. Ř., proti žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje, Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2004, čj. OŽPZ-7248/9472-7612/9964/03-Kva, čj. OŽPZ-7249/9473-7613/9965/03-Kva, čj. OŽPZ-7614/9966-7934/10424/03-Kva, a ze dne 11. 5. 2004, čj. OŽPZ-547/728/04-Kva, o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2005, čj. 22 Ca 121/2005 - 17, čj. 22 Ca 122/2005 - 17, čj. 22 Ca 123/2005 - 17 a čj. 22 Ca 124/2005 - 20,

t a k t o :

- I. **Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 63/2005, 8 As 64/2005, 8 As 65/2005 a 8 As 66/2005 se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 8 As 63/2005.**
- II. **Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2005, čj. 22 Ca 121/2005 - 17, čj. 22 Ca 122/2005 - 17, čj. 22 Ca 123/2005 - 17 a čj. 22 Ca 124/2005 - 20, se zrušují, a věc se vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad, odbor životního prostředí, rozhodnutím ze dne 28. 8. 2003, čj. ŽP 9/R-46/03-Do, doplnil a změnil rozhodnutí Okresního úřadu Šumperk ze dne 15. 3. 1993, čj. Mysl. 793/2061/62/93, o uznání honitby K., a to tak, že deklaroval její aktuální výměru, držitele, právo vlastníků přičleněných honebních pozemků na náhradu za jejich přičlenění, stanovil jakostní třídy pro jednotlivé druhy zvěře a jejich minimální a normované stavy, a upřesnil slovním popisem její hranici.

Obdobně rozhodl Městský úřad, odbor životního prostředí, rozhodnutím ze dne 28. 8. 2003, čj. ŽP 17/R-47/03-Do, o uznání honitby L. a okolí, rozhodnutím ze dne 22. 9. 2003, čj. ŽP 15/R-54/03-Do, o uznání honitby M., a rozhodnutím ze dne 11. 11. 2003, čj. Mysl 674/03-TO-206.1R, o uznání honitby S.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2004, čj. OŽPZ-7248/9472-7612/9964/03-Kva, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu a jeho výrokovou část změnil tak, že zejm. deklaroval na základě oznámení H. s. K. zachování honitby K. [§ 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“)], uznané rozhodnutím Okresního úřadu Šumperk ze dne 15. 3. 1993, čj. Mysl. 793/2061/62/93.

Obdobně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2004, čj. OŽPZ-7249/9473-7613/9965/03-Kva, o zamítnutí odvolání žalobce a o změně výrokové části rozhodnutí městského úřadu relevantního k honitbě L. a okolí a rozhodnutím ze dne 12. 3. 2004, čj. OŽPZ-7614/9966-7934/10424/03-Kva, o zamítnutí odvolání žalobce a o změně výrokové části rozhodnutí městského úřadu relevantního k honitbě M. Odlišně koncipovaným rozhodnutím ze dne 11. 5. 2004, čj. OŽPZ/547/728/04/Kva rozhodl žalovaný o změně rozhodnutí městského úřadu relevantního k honitbě S.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Ostravě, který je usneseními ze dne 26. 5. 2005, čj. 22 Ca 121/2005 - 17, čj. 22 Ca 122/2005 - 17, čj. 22 Ca 123/2005 - 17 a čj. 22 Ca 124/2005 - 20, odmítl. Krajský soud dospěl k závěru, že účastníkem řízení o návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti) může být pouze takový subjekt, jemuž byla honitba uznána dle dosavadních předpisů, tj. stávající honební společenstvo. To je pak při podání návrhu povinno vycházet ze *statu quo*, daného již okamžikem uznání honitby dle předchozí právní úpravy. Podání návrhu musí předcházet usnesení valné hromady honebního společenstva, které se mohou účastnit všichni členové, a ti také mohou rozhodnutí valné hromady napadnout (§ 22 odst. 8 zákona o myslivosti). Posouzení existence zákonných podmínek pro uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti spadá do kompetence příslušného správního úřadu a žádná třetí osoba již nemůže mít v řízení postavení účastníka. Žalobce ani jeho právní předchůdce nebyli účastníky správního řízení, přestože s nimi správní orgány jako s takovými jednali, a nemají proto žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1, 2 s. ř. s. Krajský soud pak návrhy odmítl [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za použití § 65 odst. 1, 2 s. ř. s.], protože byly podány osobou zjevně neoprávněnou.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesením krajského soudu kasačními stížnostmi, opírajícími se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel především polemizuje se závěrem krajského soudu o nedostatku své žalobní legitimace. Vytvořením honebního společenstva (§ 19 zákona o myslivosti) došlo k delegaci části práv vlastníků honebních pozemků, kteří do společenstva vstoupili,

na žalobce – konkrétně práv, která se týkají myslivosti, včetně práva vytvořit vlastní společenstevní honitbu, příp. dosáhnout její uznání orgánem státní správy. Tento obecně platný princip lze vztáhnout i na ochranu jinak subjektivních práv jednotlivých vlastníků honebních pozemků. Závěr krajského soudu o žalobní legitimaci (§ 65 odst. 1, 2 s. ř. s.) proto není správný.

Postavení stěžovatele ve správním řízení se odvíjí od zákonné úpravy správního řádu, podle kterého stěžovatel byl účastníkem správního řízení (§ 14 odst. 1, 2 správního řádu z roku 1967).

Krajský soud pochybil i při aplikaci § 22 odst. 8 zákona o myslivosti, vycházející zřejmě z předpokladu, že vlastníci honebních pozemků sdružení v H. s. Ř. mají práva uvedená v § 22 odst. 8 zákona o myslivosti vůči H. u s. K., resp. L. a okolí, M., či S. Krajský soud pominul, že vedle kategorie vlastníků honebních pozemků, kteří jsou členy honebního společenstva, existuje i kategorie vlastníků honebních pozemků, kteří nejsou členy honebního společenstva, a jejichž pozemky byly rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti přiřčeny ke společenstevní honitbě K, L a okolí, M., či S.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasačních stížností jako nedůvodných, neboť souhlasí se závěry krajského soudu. Žalovaný jednal se stěžovatelem jako s účastníkem řízení z důvodu hospodárnosti a rychlosti, a namísto procesního vylučování stěžovatele se s jeho námitkami vypořádal v odůvodnění napadených rozhodnutí. Stěžovatel rovněž nepřipustně směšuje dva různé okruhy problémů, upravené zákonem o myslivosti. První je tvořen uvedením honiteb uznaných podle předchozí právní úpravy do souladu se zákonem o myslivosti na návrh toho, komu byla honitba uznána podle předchozí právní úpravy (přechodné ustanovení § 69 zákona o myslivosti), druhý je tvořen uznáním honitby na návrh vlastníků honebních pozemků, kteří předtím mohli vytvořit honební společenstvo (§ 18 a násl. zákona o myslivosti). Uznání honitby přitom zůstaly zachovány, pokud nezankly způsobem předvídaným § 69 zákona o myslivosti. Tato skutečnost nebrání stěžovateli, stejně jako komukoliv jinému, podat návrh na uznání nové honitby, kterému za splnění podmínek § 17 zákona o myslivosti orgán státní správy myslivosti musí vyhovět (§ 18 odst. 1 zákona o myslivosti). Stěžovatel se tak domáhá svého práva na uznání honitby v nepřislušném správním řízení. Navíc je třeba uvést, že stěžovatel podal dne 19. 10. 2004 u Městského úřadu návrh (řízení dosud nebylo pravomocně skončeno) na uznání téže honitby Ř, které se domáhal i ve zkoumaných řízeních o honitbě K, L a okolí, M., či S.

Nejvyšší správní soud, vycházející z totožného okruhu účastníků řízení o kasačních stížnostech a z míry obdobnosti jednotlivých věcí, rozhodl o spojení věcí ke společnému projednání a rozhodnutí (§ 39 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Kasační stížnosti jsou důvodné.

O důvodech kasačních stížností Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., takto:

Především je nutné uvést, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. obsahuje i nesprávné právní posouzení právní otázky soudem při odmítnutí návrhu a z podstaty věci vylučuje souběžné uplatnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato skutečnost nemá ovšem vliv na posouzení této věci, v rámci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, týkající se právního základu jeho účastenství ve správním řízení. Řízení o uznání honitby (§ 69 zákona o myslivosti) se řídí příslušnými ustanoveními správního řádu (v době rozhodování žalovaného zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Otázka účastenství byla upravena ustanovením § 14 správního řádu, podle kterého byl účastníkem mimo jiné ten, kdo tvrdil, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. Stěžovatel své dotčení tvrdil, a správní orgány obou stupňů s ním jako s účastníkem řízení jednaly. Za takové situace je vyloučeno, aby mu byl odepřena soudní ochrana, a to přinejmenším podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Opačný postup by mohl vést k porušení práv stěžovatele vyplývajících z článku 36 Listiny základních práv a svobod. V kontextu této argumentace neobstojí ani tvrzení žalovaného, podle kterého jednal žalovaný se stěžovatelem jako s účastníkem řízení pouze z důvodu hospodárnosti, resp. rychlosti řízení.

V zásadě nad rámec kasačních námitek jde vyjádření žalovaného o vztahu řízení podle § 69 a § 18 zákona o myslivosti. Ze strany Nejvyššího správního soudu by bylo předčasné vyjadřovat se k otázce, která by teprve měla být předmětem dalšího řízení.

Dále Nejvyšší správní soud připomíná krajskému soudu pro potřeby dalšího řízení, že zjistí-li odvolací orgán, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesprávný, a proto přistoupí k jeho změně, nemůže současně odvolání zamítnout (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2002, čj. 7 A 11/2000 - 56, Judikatura v právu životního prostředí 2002, I/275, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000 - 39, č. 5/2003 Sb. NSS). Je tedy zjevné, že tři z napadených rozhodnutí žalovaného nemohou v případě věcného projednání z důvodu nepřezkoumatelnosti obstát.

Nejvyšší správní soud shledal z uvedených důvodů napadená usnesení krajského soudu nezákonnými [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], kasační stížnosti jsou důvodné a proto Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V pokračujícím řízení krajský soud nepřehlédne ani okruh možných účastníků soudního řízení, jak vyplývá z jednotlivých žalob.

O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu